

Ema a její kouzelná

ZOO

Amelia
Cobb

Osamělé
lvíče

FRAGMENT

Ema a její kouzelná zoo Osamělé lvíče

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Amelia Cobb

Ema a její kouzelná zoo – Osamělé lvíče – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Ema a její kouzelná ZOO

Prastrýček Horác vysunul nahoru jednu stěnu bedny a Emě se rozbušilo srdce nadšením.

V bedně leželo chundelaté zvířátko s kulatýma ušima, čokoládově hnědýma očima a dlouhým ocasem s hnědým chomáčkem na konci. Bylo to naprosto nádherné lvíče s nadýchanou srstí!

Ema a její kouzelná
ZOO

Osamělé
lvíče

*Amelia
Cobb*

F FRAGMENT

Se speciálním poděkováním Natalii Dohertyové

*Pro Ala, který vždycky chtěl, abych napsala knihu,
a pro Sarah, která mi to umožnila.*

Kapitola 1

Emina zoo

„Tarúúm! Tááárrrúúúmm! Ta-ra-ra-rúúm!“

Časné tiché ráno prořízlo ohlušující zatroubení. Bylo tak hlasité, že Emě Parkerové zadrnčelo okno v pokoji.

Ema otevřela oči a široce se usmála. „No jo, no jo, už jsem vzhůru!“ řekla.

Potom, co se naposledy protáhla a zavrtěla prsty u nohou, vyskočila z postele. Oblékla si džíny a třpytivé

tričko, pak si připnula na krk náhrdelník, který vždycky nosila – krásný stříbrný řetízek s talismanem ve tvaru lví tlapy. Když si česala vlnité hnědé vlasy, podívala se do zrcadla a usmála se.

Kolem rámu bylo zastrčených tolik pohlednic, že se v zrcadle stěží viděla. Všechny pocházely z dalekých zemí a zachycovaly nějaké exotické zvíře. Byly tu půvabné

gazely na africké savaně, plaché pandí mládě z čínských hor a tisíce stříbrných skalár, které se v amazonské řece třpytily jako diamanty.

Když se rozlehlo další hlasité zatroubení, Ema si obula boty a podívala se na postel. „Kde jsi, ospalče?“ zašeptala. „Ukaž se. No tak, vylez ven...“

Chvilku se nic nedělo. Potom se příkrývka v nohách postele zachvěla. „Aha,“ řekla Ema, když se objevila boulička a začala se pohybovat po posteli. Pak – pomaličku – vykoukla zpod příkrývky dvě chlupatá ouška. Po nich se vyklubala hebká, světle šedá hlavička se dvěma obrovskými lesklými zlatými očima, které rozespale zamrkaly. Nakonec se objevil dlouhý zatočený šedivý ocas.

„Tady jsi, Monty,“ rozesmála se Ema, když se zpod příkrývky vysoukal maki – nejmenší lemur na světě. „Vstávej. Je čas snídaně!“

„Míp! Míp!“ vypískl lemurek nadšeně a najednou byl úplně vzhůru. Přeběhl postel, skočil Emě do náruče a vzrušeně brebentil. Ema se na svého kamaráda s nadýchanou srstí usmála.

Když se ozvalo další zatroubení, lemurek sebou polekaně škubl a chytil se Emy za tričko. Ema se znovu rozesmála.

„Neboj se, Monty, to je jenom Oskar,“ uklidnila ho a otevřela okno.

Ema se s úsměvem podívala přes mozaiku výběhů pro zvířata. Ze svého pokoje viděla celou zoologickou zahradu od třpytícího se jezera, kde se koupali hroši, přes travnaté plochy s pruhovanými zebrami a vysokými žirafami a rybník plný růžových plameňáků, kteří stáli na jedné noze, nahoru k větrnému mlýnu, jenž pomocí svých lopatek otáčejících se ve

větru zásoboval zoo elektrickou energií, až dolů k sousednímu slonímu výběhu.

Emě připadalo normální, že má lemura, který spí v nohách její postele, nebo slona na zahradě, protože bydlela v zoologické zahradě svého prastrýčka.

„Dobré jitro, Oskare,“ zavolala vesele z okna.

Zpoza lesklého banyánu vykoukl konec dlouhého šedého chobotu, pak se ukázaly kly, hlava a obrovské plandající uši afrického slona Oskara. Zvedl chobot vysoko do vzduchu, zamával na ni a v moudrých starých očích mu zajiskřilo. „Tarúúm!“ zatroubil znovu.

„Ne, Oskare, dneska do školy nejdu. Máme pololetní prázdniny,“ zavolala na něj. „Přijdu tě pozdravit později, ano? A možná ti přinesu něco dobrého na zub.“

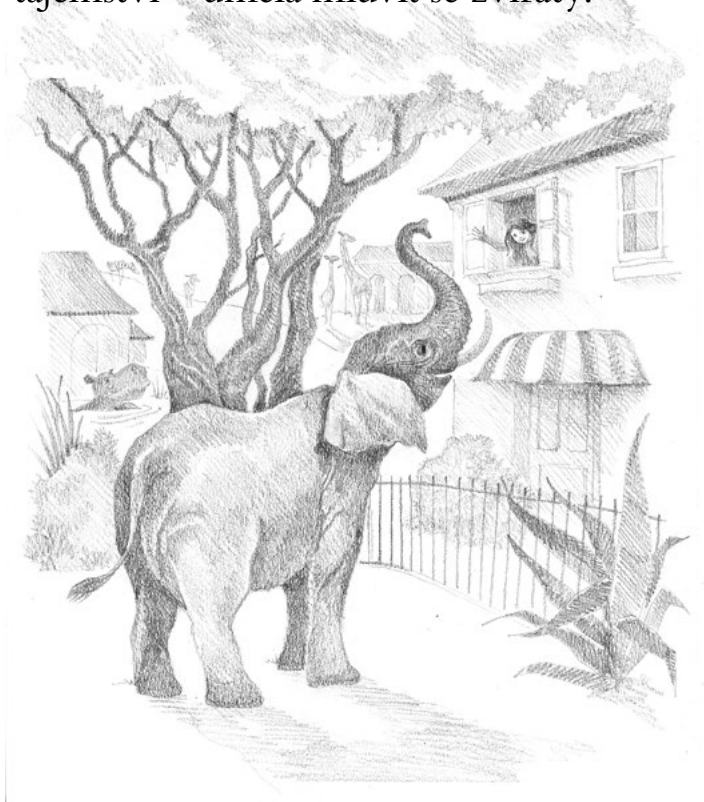
Sloni většinu času žvýkali kůru ze stromů, listí a trávu, ale Ema věděla, že

také zbožňují sladké ovoce, jako jsou jablka a pomeranče.

Oskar zamával ušima a naposledy vesele zatroubil.

„Tak dobře, zjistím, jestli pro tebe objevím pár banánů!“ rozesmála se Ema.

Život v zoologické zahradě s názvem *Záchranná zoo* nebyla jediná úžasná věc, která Emu potkala. Měla totiž velice zvláštní tajemství – uměla mluvit se zvířaty!

Kapitola 2

Emino zvláštní tajemství

Od šestých narozenin rozuměla každému zvířecímu vypísknutí, zařvání, zabučení a štěknutí.

Narozeniny báječně oslavila s maminkou a svými kamarády. Jediné, co mohlo oslavu vylepšit, byla účast prastrýčka Horáce.

Když ten večer Ema usínala, uslyšela maminku, jak na ni volá. Seběhla po

schodišti a vpadla do obývacího pokoje, kde seděla důvěrně známá postava v khaki kalhotách, plátěném klobouku a safari vestě se spoustou kapes. Její laskavý úsměv a veselé oči rámoval hustý bílý plnovous. Na rameni jí trůnil papoušek Kiki, obrovský pták se zářivě modrým peřím.

„Prastrýček Horác!“ vykřikla Ema a rozběhla se k němu. Prastrýček Horác rozevřel náruč a pevně ji objal.

„Hodně štěstí k narozeninám, Emo!“ popřál jí s úsměvem. „Snad sis nemyslela, že bych si je nechal ujít?“ Když jí podával balíček, oči mu zářily nadšením.

Ema nedočkavě roztrhla papír a spatřila nádherný glóbus.

„Věděla jsi, že většinu naší planety pokrývá voda?“ zeptal se prastrýček Horác.

„Děkuju za dárek,“ řekla Ema a objala ho.

Prastrýček Horác se usmál. „Když už jsi

tak velká, mám pro tebe velice důležitý úkol. Můžeš se postarat o Kikiho, než si s tvojí maminkou promluví o pracovních záležitostech?“ Natáhl paži a papoušek, zatímco se přidržoval pařáty, po ní sešel pomalu dolů.

Prastrýček Horác zachránil Kikiho v Jižní Americe, když on sám byl mladík a Kiki jen nadýchaná kulička chmýří.

Strávili spolu skoro celý život a byli si stejně blízcí jako Ema s Montym. Prastrýček Horác vždycky tvrdil, že Kiki je jeho talisman pro štěstí, a krásný papoušek ara ho všude doprovázel. Prastrýček Horác poklepal na horní část

kufru a Kiki mu slezl z paže a uvelebil se na rukojeti.

„Ahoj, Kiki,“ řekla Ema a lehce ho pohladila po hlavě. „Kde jste byli s prastrýčkem Horácem tentokrát?“

Papoušek ara zavřískl. Ale *neznělo* to jako vřískot.

Ema se otočila a zvědavě se na ptáka podívala. „Co jsi říkal?“ zeptala se.

Kiki opět zavřískl a Ema zalapala po dechu. Slyšela, že papoušek odpověděl: „V Rusku!“

Emu ohromeně potřásla hlavou – slyšela Kikiho stejně zřetelně jako maminku a prastrýčka Horáce.

„Ale byla tam příšerná zima,“ pokračoval Kiki, zatímco si natřásal peří.

Emu nemohla uvěřit vlastním uším. Vždycky mluvila se zvířaty – ale ta jí nikdy neodpovídala!

„Kiki!“ vykřikla Zoe. „Rozumím tomu, co říkáš!“

Kiki se na ni s vážným výrazem v očích podíval. Pak jí vysvětlil, že zvířata mluví s lidmi pořád, ale rozumí jim pouze několik velice výjimečných jedinců. Řekl Emě, aby *nikomu* neprozradila, že zvířata lidem rozumějí, dokonce ani mamince nebo prastrýčku Horácovi.

„To tajemství nesmíš nikomu prozradit,“ zdůraznil Kiki s hlasitým zavřeštěním.

Emu natáhla paži a pohladila Kikiho po hebkém peří na ocase. Nadchlo ji, že